

Spørgsmål 28:

Staten har siden kommunalreformen overført en række opgaver til kommunerne – opgaver som betød tilsvarende forøgelse af de generelle tilskud. Har man herved forudset, at kommunerne kunne administrere disse nye opgaver med samme effektivitet som staten? Hvis ikke, bedes ministeren uddybe, hvorledes effektiviteten vedrørende løsningen af disse opgaver har udviklet sig.

Svar:

Ved overførelsen af hidtidige statsopgaver til amtskommuner og kommuner op igennem 1970'erne har det været et væsentligt hensyn, at beslægtede opgaver så vidt muligt burde underlægges én og samme myndighed, der så vidt muligt skulle have ansvaret både for opgavens udførelse og finansiering.

Beslægtede opgaver er blevet placeret under samme myndighed ud fra en vurdering af, at der herved kunne opnås en mere koordineret forvaltning af disse med deraf følgende fordele i henseende til styring og prioritering, hvilket atter skulle indebære fordele for borgerne. Det kan ikke siges at have været et hovedhensyn bag denne reform, at kommunerne skulle administrere de nye opgaver med samme effektivitet som staten. Den tilstræbte samling af dispositionsbeføjelse og økonomisk ansvar har imidlertid givet mulighed for en effektiv samlet administration af beslægtede opgaver.

Herudover kan man pege på, at afviklingen af de tidligere procentrefusioner og overgangen til det eksisterende tilskuds- og udligningssystem ud over af en række andre hensyn tillige har været betinget af ønsket om at udforme disse overførsler på en sådan måde, at der skabtes størst mulig sandsynlighed for, at den enkelte (amts)kommune ikke ved egne dispositioner skulle kunne påvirke størrelsen af de modtagne beløb. I modsætning til procentrefusionerne må det eksisterende tilskuds- og udligningssystem derfor antages at indeholde en stimulans til størst mulig effektivitet i udførelsen af opgaverne.

Måling af den grad af effektivitet, hvormed opgaverne udføres, frembyder i øvrigt meget store vanskeligheder, navnlig fordi effektivitetsspørgsmålet ikke kan ses isoleret fra hvilket serviceniveau, den enkelte (amts)kommune vælger at stille til rådighed for

borgerne. Som det fremgår af min besvarelse af udvalgets spørgsmål 10, er det imidlertid – i overensstemmelse med reformerne op igennem 1970'erne – i høj grad den enkelte (amts)kommune, der selv fastlægger højden for sit serviceniveau. Om problemerne ved effektivitetsmåling kan jeg i øvrigt henvise til p. 126–27 i rapporten »Kommunale udgiftsbehov« (betænkning nr. 855/1978), hvori det konkluderes, at da »kommunale opgaver ofte kan løses ved forskellige kombinationer af mange forskellige ydelser – kombinationsmuligheder, der tillige er påvirket af forskelle i fysiske forhold – vil det kun sjældent være muligt at vurdere, om den ene kommune klarer opgaverne mere effektivt end den anden.«

Spørgsmål 38:

Hvorledes ville spørgsmål 2 være blevet besvaret, såfremt antallet af ansatte ved Københavns kommunes elektricitetsproduktionsanlæg ikke medregnedes?

Svar:

Ifølge Københavns kommunes budget for 1979 var der ultimo 1978 ansat 1293 fuldtidsbeskæftigede ved elforsyningsvirksomhed (drift og anlæg). Reduceres det i spørgsmål 2 opgivne personaletal med dette antal fås, at det ansatte personale udgør 43791 fuldtidsbeskæftigede, hvilket svarer til 84,9 kommunalt ansatte pr. 1000 indbyggere i 1978.

Spørgsmål 39:

Ministeren bedes uddybe, hvad der menes med Københavns kommunes stordriftsfordele. Hvad ville konsekvenserne for kommunens borgere blive, såfremt Københavns kommune ikke etablerede virksomheder for at opnå stordriftsfordele?

Svar:

Ved stordriftsfordele forstås i almindelighed, at en producent ved anvendelse af store og tidssvarende produktionsanlæg med høj kapacitetsudnyttelse kan opnå en billigere produktion end ved anvendelse af mindre produktionsanlæg. Efterspørgslen efter kommunalt producerede ydelser er i mange andre